

« Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος »

ΕΤΟΣ Γ'.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 15 Ἀπριλίου 1860.

Ἀριθ. 7.

ΤΟ ΕΝ ΑΙΓΗΠΤῶ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ ΜΟΥ.

Κάθημαι εἰς τὸ παράθυρόν μου ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢν ἐμισθώσα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἡ δὲ ὥρα εἶναι μία περίπου μετὰ μεσημβρίαν. Ὀλίγιστοι ἄνθρωποι γευματίζουσι διαρκούντος τοῦ καύσονος τῆς ἡμέρας. Τοιαύτη χαλνώσις ἐπικρατεῖ συνήθως ὥστε ἐπιφέρει ἀδράνεια καὶ εἰς τὰ ὄργανα τῆς πέψεως. Μόνοι οἱ ταχέως ἐλθόντες νεήλυδες, οἷον καῖται, πῶν ὁποίων ἡ ἐργασία ἀρχίζει ἐνωρίς καὶ τελειώνει ἀργά φυλάττουσιν τὴν παλαιὰν συνήθειαν τοῦ νὰ γευματίζωσιν εἰς τὴν μίαν. Μετὰ εἰς ἐκλεπιζομένην καὶ μετὰ θερμύμετρον ἑκατὸν δέκα βαθμῶν τοῦ Φαρνχάιτ ἐν τῷ δροσερωτάτῳ θεματίῳ τρώγομεν περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐν καρποῦσιν καὶ ὀλίγα στα φύλια. Μετὰ δὲ τοῦτο τῆς σκιᾶς ἐκτεινομένης ἐπὶ τοῦ διθανίου, ἐξαπλούμεθα ἐν ἀκηδία ἐπ' αὐτοῦ, καὶ βλέπομεν ἔξωθεν τοῦ παραθύρου.

Ἄν ἤθελες ἐπισκευθῆ τὴν ὥραν ταύτην τὴν εὐρωπαϊκὴν πλατείαν, ἤθελες εὐρεῖν αὐτὴν πάντῃ ἔρημον. Οἱ ἔμποροι καὶ γραμματεῖς ὑπῆγον εἰς τὸν δίδυρον ὕπνον αὐτῶν (sieste). Πάντα τὰ ἐργαστήρια καὶ τὰ γραφεῖα εἶναι κεκλεισμένα, καὶ δὲν πνέει οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη πνοὴ τῆς αὔρας οὐδαμοῦ εἰς τὰ πέριξ.

Τί τὴν θέλομεν τὴν ἔρημον Σαχάραν; Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον, Ἰουλίον καὶ Αὐγουστον ὀνόμαζαι νὰ ἀντιτάξω τὴν εὐρωπαϊκὴν πλατείαν τῆς Ἀλεξανδρείας καθ' ὅποιονδήποτε μέρος τῆς σφαιρῆς ἡμῶν ὡς πρὸς τὸν καύσονα. Ἡ πλατεία αὕτη

εἶναι ἐπιμήκης πεδιάς εὐρυχωροτάτη περικυκλωμένη ὑπὸ οἰκοδομῶν τοσοῦτων λευκῶν καὶ θαμβωτικῶν ὥστε καὶ μόνῃ ἡ ἀνάμνησις αὐτῶν μοι προξενεῖ κεφαλαλγίαν. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς εἶναι σκληρὰ καὶ ξηρὰ ἥσον ὅποιαδήποτε μακαδαμισμένη ὁδὸς, καὶ οὐδὲν βλάστημα γόρτου εὐφραίνει τὴν καρδίαν τοῦ παινασμένου στρουθίου. Ἐν τῷ κέντρῳ ὑπάρχει κρήνη τις οἰκοδομηθεῖσα ἀναμφιβόλως μετὰ σκοπὸν φιλάνθρωπον, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ὕδωρ ποτὲ δὲν ἐξέρχεται διὰ τῶν σωλῆνων αὐτῆς, καθίσταται φρικώδης ἐμπαιγμὸς πρὸς τοὺς ταλαιπώρους ὁδίτας, οἵτινες τυχόν ἔρχονται πρὸς αὐτὴν ἔξωθεν. Τὸ εὔρος τῆς πλατείας δὲν εἶναι ἴσως ἑκατὸν πεντήκοντα πήγμων, καὶ ὁμοίως ἡ προφύλαξις τοῦ ἀλεξήλιου μετὰ τὴν τοῦ εὐρέως ψαβίνου πίλου ἀσθόνως περικεκαλυμμένου ὑπὸ λινοῦ καὶ μετὰ πᾶσαν ἄλλην προφύλαξιν ἢν ἡ πείρα δύναιται νὰ ὑπαγορεύσῃ νὰ διέλθῃ τις τὸ διάστημα ἐκεῖνο ὑπὸ τὸν καύσονα τῆς μεσημβρίας εἶναι ἐνίοτε κινδυνώδεστον ἢ ταξείδιον πρὸς τὸν βόρειον πόλον. Πρὸ τινῶν ἐτῶν νέος τις βρεταννὸς ἑομαλέος τὴν κράσιν, πλήρης ὑγείας καὶ χρηστῶν ἐλπίδων διαβαίνων ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Σέπερδ ἐν Καίρῳ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ τότε γενικοῦ προξένου τῆς Ἀγγλίας, ἔπεσεν ὡς ἠδύνατο νὰ πέσῃ τις ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, διαπερασθεὶς, ναί, διαπερασθεὶς τὸν ἐγκέφαλον ὑπὸ τοῦ ἀκαταμαχίτου καύσονος τοῦ ἡλίου. Ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν εἶναι ἀλύτῳ διαλελυμένος, οἱ δὲ ἄνθρωποι κάτωθεν εἶναι περίφλεκτοι, καὶ ἐκφυσῶσι τὸν καύσονα αὐτῶν διὰ μακρῶν φουσημάτων ἐκ τοῦ βάρους τοῦ πνεύματος,

ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΑΔΟΥ ἢ ΑΝΩΤΑΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ.

Ἀναγινώσκωμεν εἰς τὴν « Ταχυδρόμον τῆς Κυριακῆς » τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν ἐξ Ἰέδου τῆς Ἰαπωνίας πρὸς εὐρωπαϊοῦ τινὸς ἐκεῖ διατρίβοντος, καὶ ἀρυσθέντος τῆς πληροφορίας παρὰ νέου τινὸς Ἰαπωνοῦ μαθητοῦ του, υἱοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Τυκού νοῦ. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ περιγράφει τὴν προμωδεστάτην τελετὴν τοῦ γάμου τοῦ Μικάδου, ἢ ἀνωτάτου ἀρχιερέως τῆς Ἰαπωνίας, λαθούσαν χώραν ἐν τῇ πόλει Μιάκω, εἰς ἣν ἀπαγορεύεται ἡ εἰσοδος εἰς πάντα καὶ μάλιστα Εὐρωπαίους. Τῆς ἐπιστολῆς λοιπὴν ταύτης δημοσιεύομεν περίληψιν, διὰ τὸ περίεργον τοῦ βίου τῶν κατοίκων τῶν ἀπωπάτων ἐμείνων μερῶν.

« Προκειμένου περὶ τοῦ Μικάδου ἢ ἀνωτάτου ποντίφηκος τῆς Ἰαπωνίας ἐν Μιάκω, τῇ παρ' Ἰαπωνοῦς ἱερᾷ ταύτῃ πόλει, ἥτις εἶναι κεκλεισμένη εἰς πάντα, πολὺ δὲ μᾶλλον εἰς Εὐρωπαίους, καὶ ἐπισκεπτομένη μόνον ὑπὸ τῶν ἐντοπίων ἱερέων, ποιητῶν καὶ μεγιστάνων, ἅπαντες θεωροῦσι χρέος τὸν τὸ νὰ χαίρωσι καὶ εὐθυμῶσιν ἐν τῇ δημοτελεστάτῃ ταύτῃ ἡμέρᾳ, διότι ὁ Μικάδος αὐτός, οὐ μόνον ὑπὸ τῶν αὐτοχθόνων λατρεύεται καὶ σεβάζεται, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Βούδα καὶ Κομφουίου αὐτῶν, θεωρούμενος ὡς διάδοχος τῶν δώδεκα πρώτων θεῶν, καὶ αἰωνίως μεταξὺ τῶν ζῶν.

« Ἡ μονογαμία ἐν Ἰαπωνίᾳ εἶναι ὁ συνήθης νόμος, ἀλλ' ὁ « Μικάδος » ὀφείλει νὰ ἔχη ἑκατὸν γυναῖκας, ὧν μία ἐστὶ κεκλεισμένη εἰς τὴν ἀνωτάτην τάξιν τῆς « Ὀχοχμῆς », ὀφείλουσα νὰ ἦ συννάμη καὶ σύζυγος καὶ μήτηρ τοῦ « Μικάδου », ἀναγεννωμένου ἐκ τοῦ αὐτοῦ τῆς αὐτῆς γυναικὸς κόλπου. Ἡ γυνὴ λοιπὸν αὕτη ἐκλέγεται μετ' ἀπάσης τῆς δημοτελεῦς προμῆς, τῆς διαγαμένης νὰ ἐπινοηθῇ ὑπὸ τῆς νησιωτικῆς φαντασίας.

« Ἐκφράσαντες δὲ τοῦ Μικάδου τὴν διάθεσίν του πρὸς ἑλλογὴν γυναίκας, μεταπέμπονται ἅπαντες οἱ ἱερεῖς καὶ ἀστυνόγοι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἵνα μαντεύσῃσι περὶ τῆς αἰσιότατος ἢ μὴ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τελεστήσεται ὁ γάμος οὗτος. Ἐρωτηθείσης λοιπὸν τῆς θεῆς « Χελώνης », ἀπερασίσθη ἡ τελευτὴς ἡμέρα, ἀπὸ τῆς προίτας τῆς ὁποίας ἄτασσα ἡ πόλις παρίστα θέαμα ἀσύνθητος, τῶν ὁδῶν ἐστρωμένων ἄνθεσι, καὶ τῶν περὶ τῶν ναῶν πληρουμένων ὑπ' ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν πάσης τάξεως. Ὁ οὐρανὸς ἐνῶ ἀπὸ τῆς προίτας ἦν κατηρῆς, περὶ μεσημβρίᾳ διεγέλασεν, ἐπενεργῶν ἀλαλαγμοὺς εὐχαριστήσεως ἐν ὅλῃ τῇ πόλει.

« Πάραυτα δ' αἱ θύραι τοῦ ναοῦ τοῦ Δαίμινζίνου ἠνεώχθησαν, καὶ ὁ ἀρχιερεὺς πλουσίως καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένος, καταβαίνων θραυτοπόρως πᾶς βαθμίδας τῆς ἐπιδείξεως (arragai), ἐπορεύθη πρὸς τ' ἀνάκτορα, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τριῶν καὶ ἑπτακείνα χιλιᾶδων ἱερέων ἢ μοναχῶν πάσης τάξεως.

Ἀφοῦ δὲ ἀφίχθη εἰς τὸν πρῶτον περίβολον τῶν ἀνακτόρων, ὑπεδέχθησαν αὐτὸν πάντες οἱ μεγιστάνες ἐφ' ὧν ἐξῆρχεν ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Τυκούνοῦ, πολιτικὸς ἀρχηγὸς τῆς Ἰαπωνίας, ἐδρεύων ἐν Ἰέδω. Μετὰ ταῦτα εἰσέγαγον αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἀστερισμῶν, λαβόντα θέσιν ἐπὶ τοῦ ἡτοιμασμένου αὐτῷ θρόνου. Ἐπὶ τῶν ποικιλιμάτων δὲ τῆς σιάνδος τῆς καλυπτοῦσας τὸν θρόνον τοῦτον, ἔλαμπεν, ἄστροις χρυσοῖς, ὁ ἀστερισμὸς τῆς Μεγάλης Ἀρκτοῦ.

« Κατὰ μεσημβρίαν δὲ, ἡ εἰς τὸ βάθος τοῦ κυκλικοῦ περιβόλου τεθειμένη αὐλαίς διανοήθη, ἐν τῷ μέσῳ δὲ ἔλαμπεν εἰδὸς τι θρόνου συγκροσμένου ὑπὸ πλατέων φύλλων, ἠνεοργμένων καὶ περιημένων ὑπὸ ἀναριθμητῶν πολυτίμων λίθων, ἐπὶ τοῦτου διαφανῆς τις σκέπη ἀργυρᾷ ἐσχηματίζεν εἰδὸς οὐρανοῦ. Ἐπὶ τοῦ θρόνου δὲ τούτου ἐκάθητο ὁ νέος « Μικάδος », ἐνδεδυμένος λευκὴν καὶ μακρὰν ἐσθῆτα, καὶ φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐσθῆτα χρυσῆν. Ἐν δὲ τῷ βάθει, διεκρίνοντο ἐγδοήκοντα ὀκτώ γυναῖκες φέρουσαι ἐσθῆτας παντοίων χρωμάτων, καὶ κεκοσμημέναι μετ' ἀλαμπείας κορμίδας. Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον προσελκῶν τὴν προσοχὴν ἦσαν δώδεκα νέαι τεταγμέναι περὶ τοῦ κυκλικοῦ περιβόλου, λευκὰ ἐνδεδυμέναι, καὶ ἄνθεσι ἐστεμμέναι, ὑπεράνω δ' ἐκάστης αὐτῶν διεκρίνοντο, χρυσοῖς χαρακτῆροσι, τὰ γράμματα τοῦ κλάου ἢ « Ἰαπωνικοῦ ζωδιακοῦ ».

« Πάραυτα τρομερὸς κρότος ἠκούσθη, καὶ ἅπαντες ἐκυριεύθησαν ὑπὸ φρίκης θρησκευτικῆς. Τότε ὁ Μικάδος ἀνηγέρθη, ἐξῆλθε τοῦ θρόνου του, καὶ ἔκκαμε τρία βήματα πρὸς βορρᾶν. Ἀμέσως δὲ ὁ Ἀρχιερεὺς ἀνηγέρθη καὶ αὐτὸς, κατέβη τῆς κρηπίδος, καὶ μετὰ τῆς συνοδείας του ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ ποντίφηκος. Συγγρόνως οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ στέμματος κατετάχθησαν περὶ αὐτόν, καὶ οἱ Ἰαπωνικῆ σημαία, συγκειμένη ὑπὸ σφαιρᾷ φερομένης ἄνωθι μακρὰν χαίτην ἵπποτριχῶν μαύρων, ἀνυψώθη, καὶ ἐτέθη ὀπίσθεν τοῦ « Μικάδου ». Ἐκ δευτέρου πάλιν ὁ κρότος ἠκούσθη, καὶ ἀμέσως ἅπαντες οἱ παρευρεθέντες ἐγονυπέτησαν ἐνώπιον τοῦ ποντίφηκος, ἐπικαλουμένου εἰς ἑρχαίαν γλῶσσαν τοὺς προστάτας θεοῦ τῆς Ἰαπωνίας. Εἰς δὲ τὸν τρίτον κρότον πάραυτα ἐγονυπέτησε καὶ αὐτός, καὶ ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ Δαίμινζίνου ἐγειρόμενος ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του προκαλύμμα.

« Ἀμὰ λοιπὸν ἐτελέσθη ἡ τελετὴ αὕτη, παικίζουσης τῆς μουσικῆς, ὁ ποντίφηξ ἀσκόπως ποιεῖ βαδίξων, περιῆλθε τὸν κυκλικὸν περίβολον, καὶ σταματήσας ἐνώπιον μιᾶς τῶν ἐκεῖσε τεταγμένων νεανίδων, ἐκάλυψεν αὐτῆς τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ αὐτοῦ περικαλύμματος, δι' οὗ ἐκάλυψεν αὐτὸν ὁ ἀρχιερεὺς· ἔπειτα ἐκτείνας αὐτῇ τὴν χεῖρα, τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσας κειμένου θρόνου, ὅστις διὰ κεκοσμημένου ἐλατρίου, ἐγένετο ἄφαντος, ἐγκατακλιπὼν κενὸν τὸ μέσον τῆς αἰθούσας ἐπομένως δὲ τὸ παρκατάσχεμα τὸ διαχωρίζον τὸν κυκλικὸν περίβολον ἀπὸ τῆς τῶν

ἀπερισμῶν αἰθούσης, ἐκλείσθη καὶ ἡ τελετὴ ἀπεπερατώθη.

» Ἐπὶ ὅκτω δ' ἡμέρας, μεγαλοπρεπεῖς ἑορταὶ ἐδόθησαν εἰς τὸν λαὸν τῆς Μιάκου, ἐλεημοσύναι διημερίσθησαν εἰς τοὺς ἐνδεεῖς, καὶ ἱκαναὶ ποσότητες εἰς τὰς μονὰς τῆς Αὐτοκρατορίας »

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Β΄.

Ἡ βασιλεία τῆς Αἰκατερίνης Β΄. Ἀλεξιέβνης (1762—1766) ὑπῆρξε, πλὴν τῆς τοῦ Μεγάλου Πέτρου, ἡ μάλιστα ἀξιόλογος ἐν ὅλῃ τῇ Ῥωσικῇ Ἱστορίᾳ, καίτοι αἱ καὶ αἱ γλῶσσαι πολλὰ λέγουσι περὶ τοῦ ἀποβῆτου βίου τῆς ἡγεμονίδος ταύτης. Θέλημα ὄντως μέγα εἶναι νὰ βλέπῃ τις τὴν δραστηριότητα τῆς γυναικὸς ταύτης, τὴν ὁποίαν οὐδὲν τῶν μεγάλων συμφερόντων τοῦ κράτους αὐτῆς διαφεύγει, ἥτις ἐξακολουθεῖ μετὰ τῆς αὐτῆς δραστηριότητος τὸ ἔργον τοῦ ἐνδόξου προκατόχου αὐτῆς, καὶ ἥτις, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχῃ νὰ παλαίσῃ τόσον μεγάλη ἐμπόδια ὅσον ἐκεῖνος, ὑπερτερεῖ αὐτοῦ κατὰ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ διὰ τὸ σέβας τὸ ὁποῖον ἔδειξε πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν.

Ξένη, γυνὴ, ἐπιστραφεῖσα ἐκ τοῦ λουθηρανικοῦ δόγματος καὶ ὑψωθείσα εἰς τὸν θρόνον κατὰ συνέπειαν συνωμοσίας, ἡ Αἰκατερίνα Β΄ ἐστερεώθη μετ' οὐ πολὺ ἐπ' αὐτοῦ τοσοῦτον ὥστε νὰ δύναται νὰ διευθύνῃ κυρίως τὴν προσοχὴν τῆς εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους τῆς. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ἐσωτερικῶς ἤρξατο τῆς πολιτικῆς πορείας αὐτῆς διὰ τινων βελτιώσεων αἵτινες ἠξιώθησαν τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἔθνους, οἷον τῆς καταργήσεως τῶν βασιάνων, οὐκαζίου τινὸς κανονίζοντος τὰ τοῦ ἐμπορίου, τῆς ἀκυρώσεως τοῦ οὐκαζίου Πέτρου τοῦ Γ΄ ὑπερ ἀφῆρει ἀπὸ τοῦ κλήρου τὴν διαχείρισιν τῶν εἰς τὰ μοναστήρια ἀνηκόντων κτημάτων. Παρεδέχθη ὅμως τοῦτο καὶ αὐτὴ πάλιν. Πρὸς δὲ τούτοις ἐπανήγαγε τὰ φτωσικὰ ἔθιμα τὰ ἀφωρῶντα τὸν στρατὸν καὶ τὴν στολὴν ὅποια ἦσαν πρὸ τῆς τελευταίας βασιλείας, ἐτι δὲ ἠλάττωσε τὴν τιμὴν τοῦ ἄλατος, ἐσύστησε νοσοκομεῖα, καὶ ἐμπόδισε τὰς καταχρήσεις καὶ δωροδοκίας τῶν ὑπαλλήλων τῆς κυβερνήσεως. Ἡ σύστασις τοῦ λαμπροῦ τάγματος τῶν ἵπποτῶν φυλάκων, προστιθεμένη εἰς τὴν τῶν σωματοφυλάκων κατέστη νέον δέλεαρ εἰς τὴν εὐγενῆ νεολαίαν, ἥτις ἐκτὸς τούτου κατείχεν ὅλα τὰ ἀξιώματα ἐν τῷ στρατῷ.

Πρὸς τοὺς ξένους ἡ νέα αὐτοκράτειρα ἔδειξεν ἐκ πρώτης ἀφετηρίας μεγάλην δύναμιν φρονήματος ὅπως μαρτυρεῖ ἡ συζήτησις ἥτις ἠγέρθη τότε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς αὐλῆς τῆς Γαλλίας, τῆς Ἰσπανίας καὶ ἄλλων περὶ τοῦ ἀν ἐδικαιοῦτο τὰ λάβῃ τὸν αὐτοκρατορικὸν τίτλον.

Ἀνεμίγηθη θρασέως εἰς τὰ πράγματα τῆς Πολωνίας τῆς ἀρχαίας ταύτης ἀντιπάλου τοῦ λαοῦ αὐτῆς νῦν δὲ καταβεβλημένης, καὶ τὴν ὁποίαν ἀπὸ Πέτρου τοῦ Μεγάλου οἱ Τζάροι ἐζήτησαν νὰ καταστήσωσιν ὑποχείριον λόγῳ προστασίας τῶν ἐν αὐτῇ ὀρθοδόξων, οἵτινες εἶναι τοσοῦτον πολυάριθμοι εἰς τὰς ἀνατολικὰς καὶ νοτιοὺς ἐπαρχίας, καὶ πρὸς βλάβην τῶν ὁποίων εἶχον καταργήσει τοὺς νόμους τῆς ἰσότητος, οἵτινες ἔπρεπε νὰ ἐκτείνωνται ἐφ' ὅλων τῶν πολιτῶν. Γνωστὸν ὅτι ἡ λέξις *πολίται* ἀνήκε μόνον εἰς τοὺς εὐγενεῖς.

Ἡ μισαλλοθρησκεία προστιθεμένη εἰς τὴν ἀναρχίαν τῶν εὐγενῶν, ἔσκαψε τὸν τάφον τῆς Πολωνίας, καὶ ἡ πολιτεία αὐτὴ ἐμπροσθεῖς εἰς αὐτὸν οὐδένα δικαιοῦται νὰ κατηγορήσῃ δι' αὐτὸ εἰμὴ ἐαυτήν.

Αἱ δυστυχίαι αὐτῆς διήγειραν πανταχοῦ συμπαθείας τῶν ὁποίων αἱ ἡμέραι τῆς εὐημερίας αὐτῆς δὲν κατέστησαν αὐτὴν ἀξίαν.

Ἡ περὶ ἀλλοθρησκῶν ἔρις ἥτις εἶχεν ἤδη ἀρχίσει ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν τελευταίων τσάρων τῆς πρώτης δυναστείας, ὠρμήθη ἐκ νέου ἀπὸ τοῦ 1717 καὶ 1718, ὅτε, ἐπὶ τῆς βασιλείας Αὐγούστου τοῦ Β΄. Οἱ ὀρθόδοξοι Πολωνοὶ καὶ οἱ διαμαρτυρούμενοι, σερηθέντες κατὰ πρότον τοῦ δικαιώματος τοῦ ν' ἀνεγείρωσιν ἐλευθέρως ἐκκλησίας διὰ τὴν λατρείαν τῶν, ἐστερήθησαν ἔπειτα καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ ψηφοφορεῖν ἐν τῇ διαίτη. Πολυεῖς διασπαρχμοὶ ἠκολούθησαν εἰς τὴν μισαλλοθρησκῶν ταύτην πρᾶξιν, εἰς ἣν ἠκολούθησε καὶ ἄλλη ἐν 1733, ἥτις ἀπέκλειε τοὺς ἀλλοθρησκῶν ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ ὑπουργήματος. Ἀφ' ἐνὸς ἡ Ῥωσσία καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ Πρωσσία, δυνάμεις φιλόδοξοι καὶ ἐφιέμενοι αὐξήσεως, ἐδράζοντο τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐπεμβαίνειν ὑπὲρ τῶν ὀμοθρησκῶν αὐτῶν, οἵτινες ἀδικήτως ἐπεκαλοῦντο αὐτάς. "Οὔτε ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον ἡ Αἰκατερίνα Β΄. ἡ Ῥωσσία εἶχεν ἤδη συνειθίσει νὰ ὀμιλῇ ὡς δέσποιναν ἐν Βαρσοβίᾳ ἡ ἐπιτροπὴ αὐτῆς κατέστη ἀκαταμάχητος, καὶ φυσικῶς τῷ λόγῳ τῆ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα τοῦ ν' ἀνεγείρῃ τὸ ἑαυτῆς μεγαλειῶν ἐπὶ τῶν ἐρεπικῶν κοινωνίας ἄλλοτε μεγαλοπρεποῦς μὲν ἀλλ' αἰετὰ ταρρατομένης καὶ κατασπαρραττομένης ἰδίας χερσίν.

Μόλις ἀναβῆσα ἐπὶ τοῦ θρόνου ἡ Αἰκατερίνα ἀπήτησε παρὰ τοῦ βασιλέως Αὐγούστου Γ΄. ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Καρόλου τὸ δουκάτον τῆς Κουρλάνδης καὶ ν' ἀποδώσῃ αὐτὸ εἰς τὸν φίλον αὐτῆς Βιρένον ἐναντίον τῆς ἀντιστάσεως τῶν εὐγενῶν. "Οὔτε δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἡγεμόνος τούτου ὁ θρόνος τῆς Πολωνίας ἔμεινε κενός, διὰ τῆς πολιτικῆς, ἐτι δὲ καὶ διὰ τῆς βίας, κατώρθωσε νὰ δοθῇ εἰς τὸν ὑποψήφιον τοῦ κόμματος τῶν Τσαρορίσκων Στανίσλαον Πονιατόβσκιον τὸν φίλον αὐτῆς.

Ῥωσικὰ στρατεύματα κατέλαβον τὴν Βαρσοβίαν, καὶ ὅτε, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέως, ὁ Ῥώσσος τοποτηρητὴς ἡ ἀρμοστής Καῦσερλίγκης ἀπέθανε, διεδέχθη αὐτὸν ὁ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ

Aikaterina Imperatritsa Rosias.

στρατηγός Πρίγκιψ Ρεπνίνης όστις μετεχειρίσθη τήν Πολωνίαν ώς χώραν κατακτημένην, ούδέμιας φειδόμενος ταπεινώσεως πρός αὐτήν. Ἐκ συμφώνου μετά τοῦ ἀντιπροσώπου Φριδερίκου Β'. ἀπήτησεν ἐν ὀνόματι τῆς αὐτοκρατορίας τήν κατάργησιν τοῦ περὶ ἀλλοθρήσκων νόμου, καί επειδή ἡ ἔκτακτος διάικτα τοῦ 1767, κατέστη ταραχώδης, διότι ὁ Γαστάνος Σόλτικ, ἐπίσκοπος Κρακωβίας, Ἰωσήφ Ζαλούσκις ἐπίσκοπος Κιόβου καὶ Τεγκέσλαος Ρζεούσκις βοϊβόδας ἢ Παλατίνος τῆς Κρακωβίας ἀντέστησαν ἐντόμως εἰς τὸ προταθῆν μέτρον, εἰς τοσοῦτον προσέβη ὁ Ρώσος τοποτηρητής τήν νύκτα τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1867 ὥστε διέταξε νὰ συλλάβῃ τοὺς τρεῖς τούτους γερουσιαστάς, καὶ νὰ τοὺς ἐξωρίσῃ εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ κράτους.

Ἐκπλαγεῖσα διὰ τὰς ἀκαταπαύστους ἐπιδρομάς τῆς βορείου δύναμεις, ἡ Μαρία Θηρεσία ἢ ἡ Αἰκατερίνα δὲν ἠγάπη προσῶς, διέταξε τὸ 1770 στρατιωτικὴν κατοχὴν μέρους τοῦ κομητάτου τῶν Σζεπῶν ἢ Ζιψ, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἐκεῖνη ἀνήκεν εἰς τὴν Οὐγγαρίαν, ἥτις ἐν 1412 τὸ εἶχε παραχωρήσειν εἰς τὴν Πολωνίαν ἀντὶ χρηματικῆς τιμῆς ποσοῦ, τὸ ὅποιον ἠδύνατο τότε ν' ἀποδώσῃ αὐτῇ καὶ σχεδὸν ταυτοχρόνως ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας, ὑπὸ πλεονεξίας καὶ αὐτὸς κινούμενος διέταξε πάλιν τὰ στρατεύματά του νὰ υπερβῶσι τὰ Πολωνικὰ ὄρια.

Ἡ διχόνοια ἐπέκειτο μεταξύ τῶν γειτόνων χωρῶν τῆς Πολωνίας, ἐπειδὴ ἅπαναι εἶχον συμφέρον εἰς τὴν ἀδυναμίαν αὐτῆς εἰς καιρὸν καθ' ὃν ἡ Ρωσία δὲν ἐνέπνευ εἰσέτι μέγιστον φόβον. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην Φριδερίκος ὁ Β', τοῦ ὁποῦ το Δουκάτον τῆς Πρωσίας ἦτο εἰσέτι κεχωρισμένον διὰ τῆς βασιλικῆς ἢ πολωνικῆς Πρωσίας ἐκ τοῦ κυρίου συμπλέγματος τῶν ἐπαρχιῶν του, καὶ ὅστις ἐβλεπεν ἤδη ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ τὰ συνενώσῃ πρός ἄλληλα ἐπρότεινε τὴν ἰδέαν τοῦ διαιμελισμοῦ τῆς Πολωνίας πρός ὄφελος τῶν τριῶν δυνάμεων. Ὁ πρίγκιψ Ἐρβίκος ἀδελφὸς τοῦ Φριδερίκου, πρῶτος ἐν Πετροπόλει ὠμίλησε περὶ τούτου εἰς τὰς μετὰ τῆς αὐτοκρατείας συνδιαλέξεις του. Ὁ πρίγκιψ Κωνίτζ κατέπεισε τὴν Μαρίαν Θηρεσίαν, νὰ ἐνδώσῃ καὶ αὐτή. Ἡ Αἰκατερίνα ἥτις εἶχον ἴσως μεγαλύτερον συμφέρον νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὸν διαιμελισμὸν τούτον, διότι ἡ Πολωνία ἦτο πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, συγκατένευσε καὶ αὐτῇ, καὶ οὕτως ἐξετελέσθη ἡ μεγάλη βιαία πράξις ἡ γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα ποδῶτος διαιμελισμοῦ τῆς Πολωνίας, ἀποφασισθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐν Πετροπόλει συνθήκης τῆς 5 Αὐγούστου 1772 ἐκοινοποιήθη εἰς τὴν δημοκρατίαν τὴν 2 τοῦ ἐπομένου Σεπτεμβρίου ὑπὸ τοῦ κόμητος Στακκελβέργου τὴν 12 Ἰανουαρίου 1773 προκηρῦξεις ἐν αἷς ἡγωνίζοντο νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πράξιν ταύτην, καὶ νὰ ἐπιστηρίξῃσιν αὐτὴν εἰς ἀνυπόστατα δίκαια, ἀπηνυθίνθησαν εἰς πάντα τὰ ἀνακτοβουλία τὴν 17 Μαΐου ἡ διάικτα ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐπικυρώσῃ, καὶ ἐδέχθη τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τὸν ἐπόμενον Σεπτέμβριον. Διὰ τοῦ διαιμελισμοῦ τούτου ἡ Πο-

λωνία ἥτις κατεῖχεν ἑκτασιν μείζονα τῶν 740,000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ἀπόλεσε περίπου τὰς 470,009, ἐξ ὧν ἡ Ρωσία ἀπέκτησε τὸ ἥμισυ περίπου (870,200 τετραγ. χιλιομ.). Ἦσαν δὲ τὰ σημερινὰ κράτη τοῦ Μοχίλερ καὶ Βιτέπσκας, δηλ. ἡ λευκὴ Ρωσία καὶ ἡ Πολωνικὴ Λιβονία.

Εἶπομεν ὅτι τὰ πράγματα τῆς Πολωνίας περιέπλεξαν τὴν Αἰκατερίναν Β'. μετὰ τοῦ Σουλτάνου Μουσταφᾶς ὁ Γ'. ἀπέστειλεν εἰς τὰ μεθόρια τῆς χώρας ταύτης στράτευμα ἐκ 300,000 ἀνδρῶν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ μεγάλου βεζύρου, καὶ ὁ γάνης τῆς Κριμαίας προσέβαλε ταυτοχρόνως τὰ μεσημβρινὰ ὄρια τῆς Ρωσίας (1768). Ἡ τζαρίνα ἠδύνατο νὰ ἀντικρούσῃ ἀμφοτέρως τὰς ἐφοδούς ἐπεμψε δύο στρατοὺς, τὸν μὲν δικαιούμενον ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος Γαλιτσίνη, τὸν δ' ἕτερον ὑπὸ τοῦ κόμητος Ρουμαντσόφ. Τὸ ἔτος 1769 παρῆλθεν ἄνευ οὐδενὸς σημαντικοῦ ἀποτελέσματος, ἀλλ' ὅτε ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπομένης ἐκστρατείας, ὁ δεύτερος τῶν στρατηγῶν τούτων ἀνελαβε τὴν ἀρχιστρατηγίαν, λαμπραὶ νίκαι ἐστειψαν τὰς δυνάμεις τῆς Ρωσίας. Ὁ Ρουμαντσόφ ἐνίκησε τὸ πρῶτον, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Δάργα μετὰ τοῦ Προῦθου καὶ τοῦ Αἰσατέρου, τοὺς Ταρτάρους τῆς Κριμαίας. Στραφεῖς δ' ἐπειτα χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν κατὰ τοῦ μεγάλου βεζύρου ἐκέρδητε δευτέραν νίκην κατ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Καζοῦλ οὐχὶ μακρὰν τῆς τᾶφρου τοῦ Τραϊανού. Καίτοι δὲ αἱ δυνάμεις του ἦσαν κατώτεραι δὲν ἐδίστασε νὰ προσβῶλῃ τοὺς Τούρκους εἰς τὸ ὄχυρομένον αὐτῶν στρατόπεδον, ὅπου καὶ αὐτὸς ἰδίᾳ μεγάλως ἀνδραγαθήσας ἔμεινε νικητής. Αἱ δύο αὐταὶ νίκαι ἔκαμαν νὰ πέσουν εἰς τὰς χεῖράς του αἱ πόλεις Κιλία, Ἀκκερμάν, Βενδέριον, Βράτλα καὶ ἅπανα ἡ ἀριστερὰ ὄχθη τοῦ Δουναβείου, καὶ ἐν ἔτει 1771 ὁ Ρουμαντσόφ ἐκυρίευσε τὸ ὄχυρὸν φρούριον τοῦ Γιουργέβου.

Ἐν τούτοις ὁ στόλος τῆς Βαλτικῆς διοικούμενος ὑπὸ τοῦ κόμητος Ἀλεξίου Ὀρλόφ, ἀδελφοῦ τοῦ εὐνοουμένου τῆς Αἰκατερίνης, βοηθουμένου ὑπὸ τῶν Ἄγγλων Ἐλφινστῶνος καὶ Γρέιγ ἐρθασεν εἰς τὴν μεσόγειον ὅπου κατὰ πρῶτην φοράν ἔδειξε τὴν Ρωσικὴν σημαίαν. Ἐκυρίευσε τὴν Μεθώνην καὶ τὸ Ναβαρίνον, καὶ ἐκίνησε εἰς ἐπανάστασιν τὴν Πελοπόννησον ἐν ὀνόματι τῆς ὀρθοδοξίας. Βοηθεία δὲ τῶν ναυάρχων Σπυριδῶφ καὶ Ἐλφινστῶνος, ὁ Ὀρλόφ προσέβαλε τὸν καπετὰν πασᾶν πλοσίον τῆς νήσου Χίου τὴν 5 Ἰουλίου 1770, καὶ εἰς τὴν συμπλοκὴν ταύτην αἱ δύο ναυαρχίδες συνετινάχθησαν εἰς τὸν ἀέρα χωρὶς νὰ φονευθῶσιν οὔτε ὁ Σπυριδῶφ οὔτε ὁ Χασάν πένης. Ὁ Ὀρλόφ ἠγάγετο τῆς ἐπιφυλακῆς, ἔκαμαν ἐφοδὸν ἐκ τοῦ σῦνεγγυς καθ' ἣν μέρος τοῦ Ὀθωμανικοῦ στόλου κατεστράφη, τὸ δὲ ἐπίλοιπον κατέφυγεν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Τσεσμέ, ἐνθα ὁ Ἐλφινστῶν καὶ ὁ Γρέιγ ἠκολούθησαν αὐτόν. Δύο ἕτεροι Ἄγγλοι ὁ Δουγαλάης καὶ ὁ Ἐλγίνος ἐτόλμησαν νὰ εἰσαγάγῃσιν πυρπολικά πλοῖα εἰς τὸ μέσον τοῦ Τουρκικοῦ στόλου, ὅστις ἐπυρπολήθη ὄλοτελῶς τὴν νύκτα τῆς 6—7 τοῦ αὐτοῦ

μηνός. Μετὰ ταῦτα ὁ Ἐλφινστῶν εἰσώρμησε θαλάσσης διὰ τοῦ στενοῦ τοῦ Ἐλλησπόντου μέχρι τῆς Προποντίδος, καὶ οἱ Τούρκοι ἤρχισαν νὰ φοβῶνται περὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Τὰ κατορθώματα ταῦτα ἀντήχησαν τρανώτατα ἐν Εὐρώπῃ, ἐνθα εἰσέτι δὲν εἶχον ἀκούσει περὶ Ρωσικῶν στόλου. Ἡ δ' Αἰκατερίνα ἀπηνυθίνθη τὴν νίκην ταύτην ἀπονεύμασα εἰς τὸν Ὀρλόφ τὴν ἐπικλησιν *Τσεμερεσκῆ*.

Τὸ ἐπιὸν ἔτος ὁ πρίγκιψ Ἀλγαροῦσκις νίκησας τὸν γάνην τῆς Κριμαίας πλοσίον τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Παρεκόπ ἐκυρίευσε ἅπασαν τὴν Χερσόνησον. Οἱ Τάρταροι τοῦ Βουτσάκ καὶ τῆς Βεσαρβίας, τῶς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Σουλτάνου, ἐπεκαλέσθησαν τὴν προστασίαν τῆς Ρωσίας. Οἱ λαοὶ οἱ ἡμιλοῦντες τὴν Γεωργικὴν γλῶσσαν ἐπανάστησαν καὶ αὐτοὶ κατὰ τῆς Πύλης. Ἡ Αἰστρία ἐθεώρει μετ' ἀκρας ζήλοτυπίας τὰς προόδους ταύτας τοῦ Μοσχοβιτικοῦ κράτους, καὶ τότε ἤρχισαν διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν δύο ἀνακτοβουλιῶν, ἐτι δὲ καὶ τῆς Πρωσίας, εἰς δὲ τὰς διαπραγματεύσεις ταύτας ὁ Κωνίτζ ἔδειξε πολλὴν δραστηριότητα, ὅτε ἐπελοῦσα ἡ διανομὴ τῆς Πολωνίας κατεπράυνεν αὐτὴν καὶ ἀπέστρεψε τὴν προσοχὴν του ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἀπὸ τῆς Τουρκίας, καὶ τοι μὴ παύσας νὰ φροδῆται ὅτι ἡ Αἰκατερίνα ἀπέβλεπεν εἰς τὸ νὰ ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτῆς τὴν Μολδαυίαν καὶ Βλαχίαν.

Ἐν τούτοις μετὰ τὴν μάχην τοῦ Τσεσμέ ἡ τύχη ἐφάνη ἐγκρατιμυπάνουσα τὰ ὄπλα τῆς Ρωσίας καὶ δυσάρεστα τινὰ συμβάντα ἐκόλυσαν τὴν θρησκευτικὴν πορείαν αὐτῶν κατὰ τῆς Τουρκίας. Ὁ λοιμὸς ἀπεδεκάτιζεν ἐν Ρωσίᾳ ἐκ τῆς Μολδαυίας μετέβη εἰς Οὐγγαρίαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰσέδυσσε μέχρι τῆς Μόσχας ὅπου ἔκαμε τρομερὰν θραύσιν κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1771 ἐν τῷ μέσῳ λαοῦ ἀμαθοῦς καὶ δεισιδαίμονος, ὅστις ἐθεώρησεν ἐκτυτὸν πρᾶξιν ἀποδομὸν εἰς τὸν θάνατον συνεργεία τῶν δεσποτῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ δαίμονος τοῦ λοιμοῦ. Παρεδόθη ἐν τῇ ἐργῇ αὐτοῦ εἰς μερίστας ἀταξίας, μετὰ δὲ ἄλλων ἐσφαξε καὶ τὸν σεβασμῶν ἀρχιερέα τῆς Μόσχας Ἀμβρόσιον. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁ κόμη καὶ μετὰ ταῦτα πρίγκιψ Γρηγόριος Ὀρλόφ ἐπιτετραμμένος νὰ καθησυχάσῃ τὴν ἀρχαίαν πρωτεύουσαν καὶ νὰ φέρῃ θεραπείαν εἰς τὸ κακόν, ἔδειξε τὴν φιλανθρωπίαν καὶ πολιτικὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ ἐνώπιον μεγάλου κινδύνου. Ἄλλοι δὲ τινεὶ κίνδυνος οὐχ ἦττον μέγας ὑπῆρξεν ἡ ἀνταρσία τοῦ Κοζάκου τοῦ Οὐρᾶλη Πουατσόφ, ὅστις διέσχυριζέτο ὅτι ἦτο Πέτρος ὁ Γ', καὶ ἀνεστάτωσε τὸ Νότιον καὶ Ἀνατολικὸν μέρος τῆς αὐτοκρατορίας. Ἀρχίσασα δὲ ἡ ἀνταρσία αὐτὴ ἐνέτει 1773 διήρκεσε μέχρι 1775 καὶ ἔλαθε μεγάλην ἔκτασιν. Ἀφοῦ ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Καζάν ὀλοσπλάνος διηθύνετο κατὰ τῆς Μόσχας, ἀλλ' ἡ μητρόπολις αὐτὴ διεφυλάχθη καὶ τέλος ὁ Πουατσόφ νικηθεὶς κυκλωθεὶς καὶ συλληφθεὶς ἐφέρθη ἐκεῖ δέσμιος, καὶ καταδικάσθη εἰς θάνατον. Καὶ ἄλλοι κίνδυνοι ἀνεφάνησαν ἐκ τῆς νέας στάσεως τῆς Σουηδίας, καὶ τέλος ἀπὸ τῆς ἀπῆλ-

πισμένης ἀντιστάσεως τῶν πατριωτῶν τῆς Πολωνίας.

Ἄλλ' ἡ τάλαινα Πολωνία κατεβλήθη, καὶ οἱ λοιποὶ κίνδυνοι ἀπεκρούθησαν ἐπίσης, καὶ ἡ Αἰκατερίνα ἀφ' οὗ ἀνωφελῶς ἐπειράθη διὰ τῶν ἐν Ρωσσίᾳ καὶ Βουκορεστία συνδιακρίψεων νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν εἰρήνην, ἐξηκολούθησε τὸν κατὰ τῆς Τουρκίας πόλεμον μετὰ νέας ζέσεως. Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1774 ὁ Ρουμαντσόφ διέβη τὸν Δουναβίον, ἐνίκησε τὸν ἐχθρὸν του πλοσίον τῆς Σιλιστρίας καὶ ἐπολιορκήσε τὴν πόλιν ταύτην χωρὶς ὅμως νὰ δυνηθῇ νὰ τὴν κυριεύσῃ. Μετὰ τινὰ δὲ δυστοχήματα ἐπέρασε πάλιν τὸν ποταμὸν, ἐπιστρέψας ὅμως μετ' οὐ πολὺ ὑπήγε καὶ περιεκόλωσε διὰ τρομεροῦ στρατηγῆματος τὸν μέγαν βιζυρηνὲν τῷ στρατοπέδῳ αὐτοῦ ἐν Σούμλα, καὶ κατὰ συνέπειαν τούτου συνωμολογήθη συνθήκη εἰς τὸ Κίουτσουκ-Καϊναρτζή, χωρὶς τῆς Βουλγαρίας ἀπέχον τέσσαρας λεύγας ἐκ τοῦ φρουρίου, τὴν 21 Ἰουλίου 1774 ἐπέτειον ἡμέραν τῆς εἰρήνης τοῦ Προῦθου. Οἱ δὲ ὅροι τῆς εἰρήνης ἦσαν οἱ ἑξῆς. Ἀνεξαρτησία τῶν Ταρτάρων τῆς Κριμαίας, τοῦ Βουτάλ καὶ τοῦ Κουβάν' παραχώρησις τοῦ Κερσίου, τοῦ Γενί-Καλέ καὶ τοῦ Κιμβουρνού' ἐπικύρωσις τῆς παραχώρησεως τοῦ Ἀζόφ, καὶ τῆς μεγάλης καὶ μικρῆς Καζοδάνης' ἐλευθέρια ναυτιλία διὰ τοὺς Ρώσους ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, καὶ ἐλευθέρια διάβασις τῶν ἐμπορικῶν πλοίων τῆς Ρωσίας διὰ τοῦ Βασπόρου καὶ τοῦ Ἐλλησπόντου' κηδέρνοις ἄνευ ἐπεμβάσεως τῆς Μολδαυίας καὶ Βλαχίας ὑπὸ τῶν Ὀσποδάρων' πληρωμαὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀποζημιώσεως τοῦ πολέμου κτλ. κτλ. Ἐκτὸς δὲ τῶν μεγάλων τούτων ὄφελήματων, ἡ Ρωσία ἐπεφυλάξατο ἐαυτῇ διὰ τὸ μέλλον καὶ ἄλλα τῶν ὁποίων δὲν ἐνόουν τότε ὅλην τὴν σημασίαν, καὶ τὰ ὅποια ἐνίστε ἐχρησιμεύσαν ὡς βάσις ἀξιώσεων τοῦ νὰ καταστήσῃ τὴν Τουρκίαν ὅλως ὑποχείριον εἰς τὴν Ρωσίαν. « Ὁ Ρουμαντσόφ, εἶπεν ἀκριετὰ ἀφελῶς ὁ Κ. Οὐστριαλόφ ἐν τῇ ἐξαιρετῶ ἱστορίᾳ αὐτοῦ. ὁ Ρουμαντσόφ κατέπεισε τὸ διδάντιον παρ' ἐλπίδα τῆς αὐτοκρατείας νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν Ρωσίαν τὸ δικαίωμα προστασίας ἐπὶ τῶν πολυαρίθμων ὀμοθρήσκων αὐτῆς Ἑλλήνων, Σλαβῶν καὶ ἰδίως τῶν κατοίκων τῆς Μολδοβλαχίας. Ἡ εἰρήνη τοῦ Καϊναρτζή ἔθεσε τὴν Τουρκίαν ὡς πρὸς τὴν Ρωσίαν εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν ἡ συνθήκη τῆς Μόσχας τοῦ 1686 εἶχε θέσει τὴν Πολωνίαν. Ἐνίστε τὰ περὶ ἀλλοθρήσκων ἠδύνατο νὰ ἐπαναλαμβάνωνται εἰς τὰ χρονικά τῆς Τουρκίας. Ἀλλὰ καὶ τοὺς μεγάλα ὄφελήματα εἰς τὴν Ρωσίαν παρέσχεν ἡ συνθήκη αὐτὴ, ἡ Αἰκατερίνα δὲν ἐσεβάσθη αὐτὴν ἐπὶ πολλὸ, ἥτις ἔχουσα αἰεὶ σκοποὺς ὑποκεκρυμμένους ὑπέθαλπε τότε τὴν ἰδέαν τὴν ἐγεργήσασιν ἐν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ποταμίνου, τοῦ πλέον ὑπερηφάνου καὶ δραστηρίου τῶν εὐνοουμένων αὐτῆς, τοῦ ν' ἀναστήσῃ τὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου, χάριν τινὸς τῶν ἀπογόνων αὐτῆς. Ἐπὶ δὲ τῷ σκοπῷ τούτῳ ὁ δεύτερος τῶν ἐγγόνων αὐτῆς γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1779 (ἀδελφὸς Ἀλεξάνδρου Α'. γεννηθέντος ἐν

4777), ὠνομάσθη Κωνσταντῖνος, παρεδόθη εἰς τροχὸν Ἑλληνίδα καὶ περικυκλούμενος ἐκ τῆς κοιτίδος αὐτοῦ ὑπὸ ἀξιοματικῶν Ἑλλήνων, ἔμαθε τὴν γλῶσσαν αὐτῶν μετὰ τῆς μητρικῆς αὐτοῦ γλώσσης. Ὅτε δὲ ἐν ἔτει 1787 ἡ Αἰκατερίνα περιήλθε τὴν Κριμαίαν διὰ πορείας θριαμβευτικῆς, εὗρε πλησίον τῆς Χερσῶνος τὴν ἐπιγραφὴν· «*Ὁδὸς εἰς Κωνσταντινούπολιν.*» ἐπιπόνημα τοῦ εὐνοουμένου αὐτῆς Ποτεμκίνοῦ.

(Ἐπιτετεῖ συνέχεια.)

Η ΧΕΛΙΔΩΝ.

Πάντες γινώσκωμεν τὴν χελιδῶνα τὸ θελκτικὸν τοῦτο ὄδοιπορικὸν πτηνόν. Ἡ χελιδὼν ἀνήκει εἰς τὴν πολυπληθῆ τάξιν τῶν στρουθίων. Οἱ ποιηταὶ ἐξύμνησαν αὐτὴν, καὶ αἱ ἠθικολόγοι τὴν ἀνεφέρων ὡς παράδειγμα. Εἶναι ἐκ τῶν ἐφυστάτων πτηνῶν ὅσα γινώσκωμεν. Ἡ χελιδὼν ἀγαπᾷ τὴν κοινωνίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀποφεύγει τὸν θόρυβον καὶ τὸ πλῆθος, ἀλλὰ προσκολλᾶται εἰς τὴν ἡσυχον καὶ εἰρηνικὴν κατοικίαν· εἶναι ὁ ἀγαπητὸς ξένος τῆς ἐστίας ἡμῶν. Ἀναφέρουσι πάμπολλα ἀξιοπεριεργα χαρακτηριστικὰ τῆς χελιδῶνος· λαμβάνομεν ἐκ τοῦ Δουπὸν δὲ Νεμουρ ἀνέκδοτον ὀλίγον γνωστὸν, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὡς μάρτυρ αὐτόπτης.

«*Εἶδον χελιδῶνα, λέγει, ἥτις δυστυχῶς καὶ ἀγνοῶ πῶς, συνελήφθη ἐκ τοῦ ποδὸς εἰς τὴν θηλείαν σχοινίου, τοῦ ὁποῖου τὸ ἕτερον ἄκρον ἦτο δεδεμένον εἰς τὴν ὑδροφόρον τοῦ γυμνασίου τῶν Τεσσάρων Ἐθνῶν. Ἐξαντλήσασα τὰς δυνάμεις τῆς ἐκρέμας, καὶ ἐφώνησεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου, τὸ ὅποτον ἀνύψωμεν ἐνίοτε θέλουσα νὰ ἀποπητῇ.*

«*Ἄπασι αἱ χελιδῶνες τῆς εὐρυχώρου κοιλάδος μετὰ τῆς Γεφύρας τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ τῆς Νέας γεφύρας καὶ ἴσως μακρότερον, συνηρωσίσθησαν κατὰ μυριάδας. Ἀπετέλουσιν νέφος ἐκπέμπουσαι κραυγὰς φέβου καὶ οἴκτου. Διστά μακρὸν δισταγμῶν καὶ θορυβῶδες συμβούλιον, μία ἐξ αὐτῶν ἐφεύρε μέσον τοῦ νὰ ἀπελευθερώσῃ τὴν σύντροφον αὐτῶν, ἔκαμε τὰς ἄλλας νὰ τὸ ἐννοήσωσι, καὶ ἤρχισεν τὴν ἐκτέλεσίν του. Παραμέρησαν ὅσαι δὲ ἦσαν πλησίον ἦλθον καὶ αὐταὶ τρέχουσαι δακτυλοειδῶς, καὶ κατῆνεγκον διαβαίνουσαι δῆγμα ἐπὶ τοῦ σχοινίου. Τὰ δῆγματα ταῦτα διεθυνώμενα πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἐπανελαμβάνοντο ἀνὰ πᾶν δευτερόλεπτον καὶ ἔτι μάλλον ταχύτερον. Ἡμῖσισι ὦρα τῆς ἐργασίας αὐτῆς ἤρκεσεν ἵνα κόψῃ τὸ σχοινίον, καὶ ἀπελευθερώσῃ τὴν δέσμιον. . . »*

Γνωστὸν ὅτι τὰ διάφορα εἶδη τῶν στρουθίων, καταλαμβάνουσι πολλάκις φωλεὰς χελιδῶνων, καὶ ἐνίοτε τὸ ἀποδιωχθῆναι τοῦτο πτηνὸν συναθροίζει τοὺς συντρόφους του, καὶ θάπτει τὸ στρουθίον ἐν τῇ φωλεᾷ αὐτοῦ. Τὸ γεγονός τοῦτο βεβαιώμενον ὑπὸ τοῦ Λιννέου καὶ Μοντβελιάρδου, ἐπεβεβαιώθη ἐξ ὄψεως τῷ 1843 ὑπὸ τοῦ Κ. ὑποκόμητος δὲ Τερέζαν

ἄστως παρετήρησε διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν τὸ περιεργὸν τοῦτο συμβῆναι, καὶ ἐξέβηκε μετὰ τῆς σαφῆς ἢ πάντε ἡμέρας τὸ νεκρὸν στρουθίον ἐκ τοῦ τάφου ἐνῷ εἶχε ταφῆ ζῶν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του.

Ἡ χελιδὼν ὠτοκεῖ, κλωσᾷ καὶ ἀνατρέφει τὰ μικρὰ τῆς περὶ τὰ μέσα τοῦ Μαρτίου. Τὸν φθινόπωρον διαπερᾷ τὰς θαλάσσας, καὶ μεταβαίνει εἰς Ἀρμενίαν ἧπου διέρχεται τὸν χειμῶνα, καὶ μὰς ἐπισκέπτεται πάλιν μετὰ τῶν πρώτων ὠραίων ἡμερῶν τοῦ ἔαρος. Πολυάριθμα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι ἐπανέρχεται σχεδὸν πάντα εἰς τὸν γενέθλιον τόπον του. Αἱ Χελιδῶνες καθὼς καὶ αἱ Ἴβεις νομίζονται ἅπασι μόνον. «*Οἱ ἔρωτες αὐτῶν, λέγει ὁ Δουπὸν δὲ Νεμουρ, εἶναι γάμοι τοὺς ὁποῖους ἔλλογος ἀγάπη καθιστᾷ ἀδιαλύτους, καὶ οὐχὶ φαντασίαι σιγμιαῖαι, ὡς πτηνῶν τινῶν ἐκ τῶν πλείστων ἄλλων, καὶ ὅταν ὁ εἰς τῶν συμβῆτων ἀποθάνῃ, εἶναι σπάνιον νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ αὐτὸν ὁ ἕτερος μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Τὸ γλυκὺ κελῶδημα παύει δὲν κυνηγεῖ πλέον καὶ δὲν ἐργάζεται. Μελαγχολικὴ ἡσυχία καὶ κατῆφης σιωπὴ εἶναι τὰ σημεῖα τῆς λύπης ἐκ τῆς ὁποίας ὁ ἐπιζῶν ἀποθνήσκει.*»

ΑΣΤΕΙΑ.

Ἀστεῖα καὶ ἄσται.—Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς σὲ καὶ ὅμως τὸ μεταχειρίζονται ὅλοι; —Τὸ ὄνομά σου.

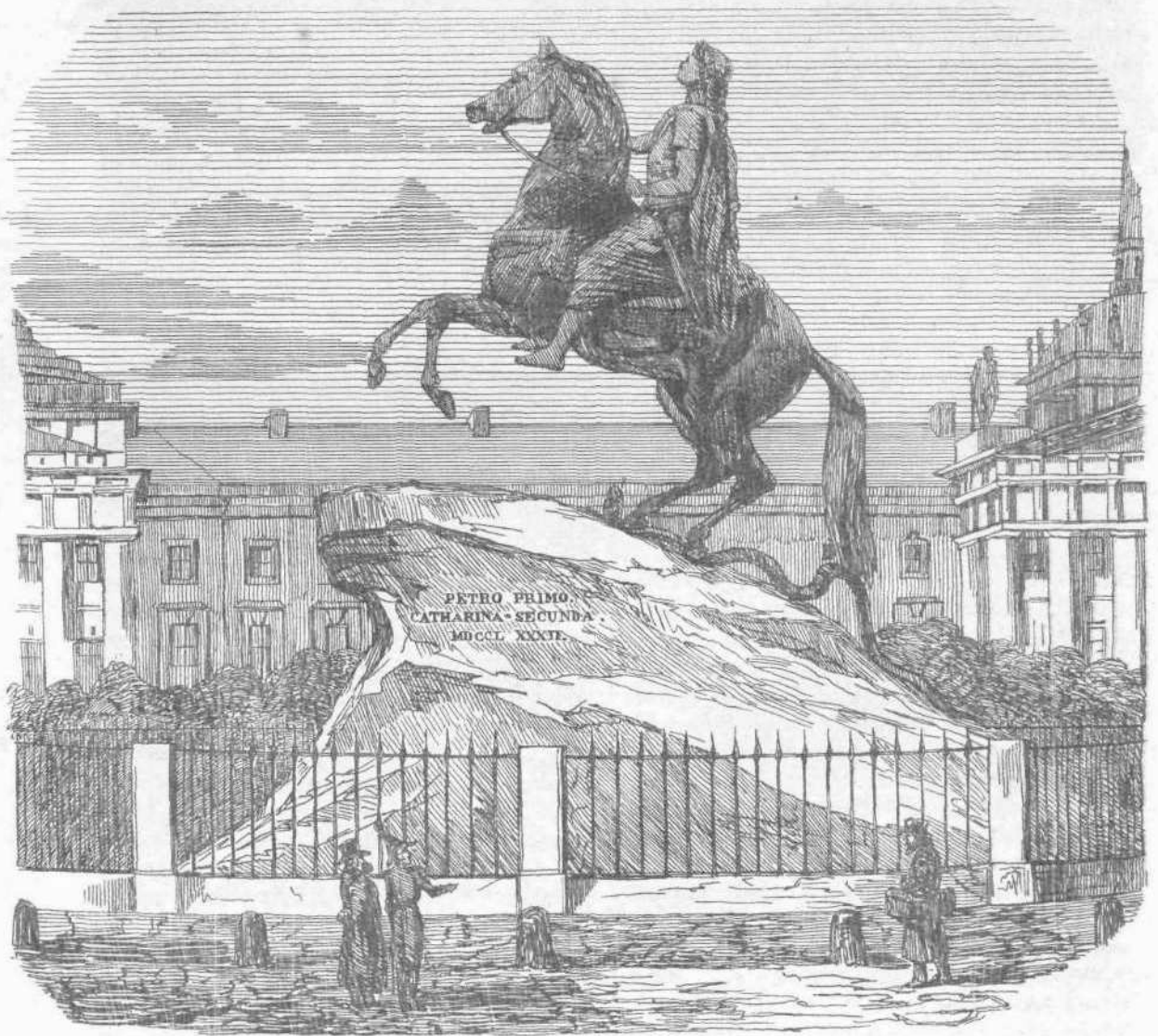
Μαθητῆς τῆς Ἰατρικῆς ὑπῆγεν ἀπρόσκλητος εἰς συμπόσιον τι διδόμενον ἐν τινὶ ξενοδοχείῳ, μετὰ δὲ τὸ γεῦμα ἤρχισεν νὰ ὀμιλῇ τοσοῦτον περὶ τῆς ἱκανότητός του, ὥστε εἰς ἐκ τῶν προσκεκλημένων εἶπε· «*Μὰς εἶπες ἄρεκά περὶ τῶν ὅσα δύνασαι νὰ κάμῃς, εἰπέ μὰς τώρα καὶ περὶ τῶν ὅσα δὲν δύνασαι νὰ κάμῃς.*» «*Νὰ σὰς εἰπῶ, εἶπεν ὁ παράσιτος, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ κάμω εἶναι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ πληρώσω τὸ γεῦμά μου.*»

Ἐνῷ ὁ δούξ τοῦ Οὐδέλλιγκτῶνος κατὰ τὸν ἐν Ἰσπανίᾳ πόλεμον εἶδε διαταγὰς εἰς τι τάγμα νὰ κυριεύσῃ ἐξ ἐφάδου μίαν ἐκ τῶν κανονοστοιχιῶν τοῦ ἐχθροῦ, συνεχάρη τὸν ἀξιοματικὸν τοῦ τάγματος τούτου λέγων εἰς αὐτὸν ὅτι τὸ σύνταγμα του ἦτο τὸ πρῶτον εἰς τὸν κόσμον· «*Ναί, ἀπακρίθη ὁ ἀξιοματικὸς ἐξορμῶν μετὰ τῶν στρατιωτῶν του, καὶ ἴσως πρὶν ἢ Ἡμετέρα Ὑψηλότης δώσῃ τὰς τελευταίας διαταγὰς τῆς θέλει εἶσθαι τὸ πρῶτον εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.*»

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΣΦΑΛΜΑΤΩΝ

τοῦ ἐν τῷ προλαβόντι φυλλαδίῳ ποιημάτων.

Ἐκδοθῆτε	ἀντὶ	εὐδοθῆτε
τῶν ἐρῶν		νῦν ἐρῶν
παιποικιλίας		παιποικίλως
Εἶν' τῆς πίτυος		Ἐκ τῆς πίτυος
ἀσπασθῆτε		αἰσθανθῆτε.

ΑΝΑΡΙΑΣ ΠΕΤΡΟΥ ΤΟΥ ΜΕΤΑΛΟΥ

Iladvis vici Anualopians B.